

het ons meêdeelt' (*Acta* 1920, 118).

60. *Acta* 1920, 119.

61. *Acta* 1920, 119. Opvallend is dat Netelenbos hier niet meer spreekt over 'mythischen vorm', waar hij dat, blijkens het verslag, in zijn gesprek met de classicale commissie wél deed ('Rapport kwestie-Netelenbos', 4). De synodale commissie legt hem echter wel weer het woord 'mythisch' in de mond (*Acta* 1920, 122).

62. *Acta* 1920, 122v.

63. Ook enkele jaren later, als hij hervormd predikant te Heinkensand is, blijft Netelenbos op dit punt formuleringen gebruiken die in gereformeerde kring vermoedelijk niet acceptabel zouden zijn: 'De Bijbel is niet de bron en de grond van ons geloof – dat is de H. Geest alleen – maar wel de norm van ons gelooven en handelen' (J.B. Netelenbos, *Ethisch-gereformeerd*, Baarn 1923, 19).

64. J.B. Netelenbos, *Ben ik gereformeerd?*, 26.

65. Zie D. van Keulen, 'Strijd om een erfenis', 123-128.

66. Men kan in dit verband ook wijzen op de intellectua-listische toon van één van de vragen aan Netelenbos: 'Gelooft gij, dat het zaligma-

Schrift de laatste grond van het geloof niet kan zijn.

Ook in zijn brochure *Ben ik gereformeerd?* levert Netelenbos meerdere malen een eenzijdige, onduidelijke of onjuiste interpretatie van Bavincks schriftbeschouwing. In de eerste plaats is dat het geval als het gaat om het vraagstuk van de inspiratie van de Schrift. Netelenbos verbindt dit vraagstuk direct met vragen omtrent de uitleg van de bijbel, door te stellen dat het aanhangen van de organische inspiratie van de Schrift de mogelijkheid impliceert te onderscheiden tussen de vorm en de inhoud van de bijbel. Bavinck houdt, zoals Netelenbos zelf ook aangeeft, zelfs waar het historische berichten betreft, de mogelijkheid van deze onderscheiding inderdaad open al moet men er wel bij zeggen dat Bavincks visie op de uitleg van de historische verhalen uit de bijbel niet vrij is van spanning. Netelenbos gaat echter verder dan zijn leermeester als hij verklaart dat de vorm van de Schrift onvolmaakt en gebrekkig is. Omdat Bavinck in zijn *Dogmatiek* de onfeilbaarheid van de Schrift onmiskenbaar onderstreept, is Netelenbos' interpretatie op dit punt onjuist. In de tweede plaats levert hij een eenzijdige interpretatie op het punt van het al of niet toelaatbaar zijn van historische kritiek. In zijn argumentatie voor de toelaatbaarheid van 'gelovige kritiek' wijst hij slechts op passages uit Bavincks *Dogmatiek* die sporen met zijn eigen visie. Hij gaat geheel voorbij aan passages waarin Bavinck een andere opvatting uitspreekt. In de derde plaats geeft Netelenbos op het punt van de grond van het geloof een onduidelijke interpretatie van Bavincks gedachtegoed. Het valt niet goed in te zien waarom hij blijft vasthouden aan de stelling dat de Schrift niet de laatste grond van het geloof is. Hij had er beter aan gedaan de door de classis benoemde commissie gelijk te geven met haar omschrijving dat de Schrift objectief bezien en het inwendig getuigenis van de Heilige Geest subjectief bezien de grond van het geloof is.⁶³ Deze omschrijving komt immers overeen met de visie van Bavinck.

Ondanks de eenzijdige, onduidelijke of onjuiste interpretaties van Bavincks *Dogmatiek* moet men wel zeggen, dat Netelenbos met zijn interpretaties ook de intrinsieke spanning in Bavincks schriftbeschouwing aanwijst. Met het benadrukken van het organisch karakter van de inspiratie van de Schrift poogt Bavinck ruimte te bieden aan de menselijke bemiddeling bij de totstandkoming van de Schrift zonder dat dit ten koste gaat van haar goddelijk gezag. Hij heeft daarbij niet aangegeven tot hoever die menselijke bemiddeling reikt, of en waar er grenzen liggen en of het bij menselijke bemiddeling überhaupt wel mogelijk is vast te houden aan het goddelijk karakter van de bijbel. Sluipt immers bij menselijke bemiddeling niet per definitie